

Verklaring van kardinaal Danneels

Zoals ik eerder al meerdere malen heb laten weten, kan ik me niet een gesprek herinneren uit de jaren negentig, waar melding gemaakt werd van misbruik door bisschop Vangheluwe. Het zou me ook ten zeerste verwonderen, dat ik aan zo'n melding geen aandacht zou hebben gegeven of het vergeten zijn. Ik heb ook geen enkel schriftelijk document daarover gevonden

Ik heb voor het eerst dit misbruik vernomen, in de eerste dagen van april door Mgr. Vangheluwe zelf. Hij vroeg me namens de familie, dat ik hen samen met de bisschop en het slachtoffer, vertrouwelijk, zou willen ontmoeten en beluisteren. Dat heb dan ook gedaan. Ik dacht dat ik in dat vertrouwelijk stadium, het recht niet had, iets over het misbruik aan derden te melden, noch aan de bisschoppen, noch aan gerechtsinstanties, noch aan de commissie; Het doel van de bijeenkomst was immers dat ik zou luisteren en dat we eventueel tot een besluit zouden komen waarmee iedereen kon akkoord gaan. Er zijn inderdaad meerdere oplossingen mogelijk voor misbruik dat zovele jaren geleden is gebeurd. Men kan naar het civiel gerecht stappen, maar daar is verjaring gebeurd; men kan naar een kerkelijke instantie gaan en aanklagen; men kan naar de interdiocesane commissie gaan en tenslotte kan men ook komen tot verzoening en met een onderling overeengekomen genoegdoening. Men kan insisteren op ontslag en ook horen toezeggen. Uit het gesprek is geen onmiddellijk besluit kunnen getrokken worden. Daarom is de hele vergadering tot een akkoord gekomen over het feit, dat aangezien dit gesprek niet af was, men enkele dagen later nogmaals mekaar zou ontmoeten. Ik ben dan gaan wachten op een sein van de familie. . Er kwam geen signaal. Intussen is het slachtoffer naar de commissie gegaan en heeft Mgr. Vangheluwe ontslag aangeboden.

Er is dus van mijnentwege, nooit ook maar een schijn van poging ondernomen om de zaak in de doofpot te stoppen of er de mantel van de geheimhouding over te gooien. Het doet daarom veel pijn te zien, hoe het verwijt en de verdenking aan mijn adres zijn kunnen ontstaan en dat ik de zaak heb willen verbergen of afschermen. Ik heb alleen uit – misschien een te spontane - goedheid en behulpzaamheid aan de bisschop en zijn familie de gevraagde dienst willen bewijzen. Misschien had ik dat moeten weigeren en meteen verwijzen naar de commissie. Maar de familie had gevraagd om mij te zien en te spreken. Maar ik vind nu nog, dat dienst bewijzen aan mensen die in nood zijn en het vragen, niet als een fout of een poging tot wegstoppen kan geduid worden.

Ik lijd zeer onder de gebeurtenissen en voel mee met het slachtoffer en zijn familie. Ik voel ook mee met Mgr. Vangheluwe, al kan ik zijn daden niet anders dan diep afkeuren. Ik lijd onder de kwetsuren van de Kerk en van vele gelovigen. Maar het doet ook pijn dat mijn -misschien al te genereuze, spontane en wat onnadenkende – hulpvaardigheid, riskeert, mij nu als fout te worden aangerekend.

+ Godfried Kardinaal Danneels
24 april 2010